

14. fejezet - Szellemek

A kutatómunka hetekig tartott, és bár minden szabadidejüket és a hétvégéket is a könyvtárban töltötték, egyre kilátástalanabbnak látszott, hogy találnak valami nyomot, amin elindulhatnak.

Ahogy fokozatosan elmélyedtek a Tiltott Részleg műveiben, Harryt egyre jobban nyomasztotta a tudat, hogy Voldemort mindezeket a rémes varázslatokat valószínűleg el is sajátította, és bármikor, bárki ellen használni is képes. Viszolygott az előtte feltáruló sötét és félelmetes tanoktól.

Nyomasztó hangulatát még a hétvégi Hollóhát - Mardekár kviddics mérkőzés sem tudta teljesen feloldani, bár annak nagyon örült, hogy végre kiszabadul kicsit a könyvtárból. Hiába igyekeztek a többiek jókedvre deríteni, rémes érzés volt számára a lelátóról nézni a játékot. Az idő már igencsak ősziestre fordult, a diákok mégis élvezték a szabad levegőt.

Délután, a kék ég alatt hihetetlennek tűnt, hogy bár minden békésnek látszik, valójában öldöklés és háború van a Roxfort falain kívül. Csak a figyelmes szemlélő vehette észre, hogy a lelátókon milyen kevés diák drukkol, az előző évekhez képest. Az izgalomban bővelkedő mérkőzést végül a Hollóhát nyerte, és a mardekárosok kivételével az egész Roxfort örömmámorban úszott.

Vacsora után Ron és Hermione az egyik sarokban kucorogva halkan beszélgettek. Messziről látszott a rajtuk az összetartozás, és a közöttük lévő gyengédség. Ginny - aki az egész kviddics meccset Lunával szurkolta végig -, a Hollóhát klubhelyiségben ünnepelt barátnőjével. Csak Harry üldögélt egyedül a klubhelyiség sarkában, és úgy tett, mint aki a tankönyveit bújja. Rosszkedve csak tovább fokozódott, mert valahányszor barátaira nézett, különösen egyedül érezte magát. Dumbledore professzor halála óta talán először, a félelmetes, ismeretlen jövő ismét óriási súlyként nehezedett rá. Mindezt nagyon nehéz volt Ginny nélkül, magányosan elviselni. A gondolatra heves vágy fogta el, hogy megkeresse, újra magához ölelje és megcsókolja a lányt.

Hogy kicsit összeszedje magát, és egyedül legyen a gondolatával, sétára indult az iskola késő esti, üres folyosóin. Hogy ne zavarják a szembejövő, ételért a konyhára settenkedő diákok, vagy tanárok, magára öltötte apja köpenyét, és láthatatlanul rötta a folyosókat.

Fejében vadul kavarogtak a gondolatok. Ide-oda csapongva Voldemortról, a halálfalókról, és arról elmélkedett, hogy bárcsak itt lenne az igazgató, akkor most hozzá fordulhatna tanárcsért.

A pince felé haladva, egyszer csak Hóborc éktelen jajveszékelése ütötte meg a fülét. Vele egyszerre, egy másik, hidegebb és kegyetlenebb, hang is hallatszott, amint a kopogószellemet ócsárolja.

- Na, most viháncolj te kis féreg! Már megint itt hallgatóztál? Majd megmutatom én neked, hogy kell megnevelni az ilyen vakarcsokat, mint amilyen te vagy!

A folyosó kanyarulatából kikukucskálva, meglepő látvány tárult Harry elé: A levegőben lebegő Véres Báró, egy ezüstös vérfoltokkal borított, sovány, meredt szemű, mardekáros kísértetet szorongatta Hóborc nyakát, és vadul ráncigálta. Az iskola kopogószelleme csak rángatózni tudott kinzója markában, és bár levegőre nem volt szüksége, így nem fuldoklott, mégis láthatóan rettenetesen szenvedett a másik érintésétől. Arca teljesen eltorzult, mintha elviselhetetlen fájdalom gyötörné.

Harry földbe gyökerezett lábbal bámulta a jelenetet. Eddig sokszor volt tanúja annak, hogy a kísértetek áthaladtak tárgyakon, embereken és rendszerint egymáson is. Legtöbbjük azonban - kivéve a kopogó szellemeket, melyek teste nem volt teljesen átlátszó -, ha akarta volna sem tudta volna megfogni a szilárd testeket. Az iskolában egyedül Hóborc kiváltsága volt a képesség, hogy tud tárgyakkal dobálózni és ezzel rendszeresen borsot törni az élők orra alá. A Véres Bárónál ilyesmit sosem tapasztaltak, és bár köztudott volt, hogy a kopogószellem fél tőle, eddig sosem firtatták ennek okát.

A szenvedő Hóborc láttára, Harry nyomban kész volt közbelépni, hogy megakadályozza bántalmazását. Mivel megérinteni nem tudta volna őket, hát lekapta magáról álcázó köpenyét, és kilépett a fal takarásából. Pálcaját rájuk szegezve elindult feléjük, abban reménykedve, hogy láttára a Véres Báró abbahagyja a másik gyötretét.

- Azonnal engedje el!

Az áttetsző férfi arcán kegyetlen vigyor terült szét.

- Miért? Mi lesz, ha nem teszem?

Mégis lassan kiengedte kezéből a torkát babusgató Hóborcot, és a fiú felé fordult.

- Vajon mit keres Harry Potter éjnek idején a Mardekár pincéjének folyosóján?

- Az nem tartozik magára. Igazgatói engedélyem van, bármikor és bárhol tartózkodni a Roxfort területén.

- Ejnye, de jó dolga van a kiváltságosoknak... - morogta maga elé a kísértet, majd a legközelebbi falon át elhagyta a folyosót. Csak a magába roskadt kopogószellem bámult némán Harryre.

- Jól vagy? - fordult hozzá a fiú.

- Köszönöm szépen, Harry Potter - nyekeregte a szellem, amikor végre összeszedte magát. - Ígérem, soha többet nem teszek neked rosszat, amiért megmentettél. Ezentúl még csúfolni sem foglak.

- Miért bántott? - faggatta tovább Harry, ügyet sem vetve Hóborc fogadkozására.

- Mindig megbüntét valakit, ha ahhoz van éppen kedve. Meglátta, hogy Mrs. Norrisra dobtam néhány trágyagránátot, a Mardekát klubhelyisége előtti folyosón.

- Miért nem védekeztél? Miért hagytad, hogy kínozzon? - faggatta tovább Harry.

- Nem tehetek semmit ellene. Tud valamit, amire más kísértetek nem képesek. Szörnyű fantom fájdalmat okoz az érintése, ami csak ránk hat, az élőkre nem. Kissé kimerültem. Keresek valami csendes helyet és lepihenek.

- Jó éjszakát! - búcsúzott Harry, és nézte, amint Hóborc eltűnik éppen a Véres Báróval ellenkező irányban.

Mire visszatért a Griffendél klubhelyiségébe, társai már mind nyugovóra tértek. Elvégezte szokásos esti elme elcsitító, lazító okklumencia gyakorlatát, és remélve, hogy ez segít eloszlatni borús gondolatait, álomba merült.

Másnap reggeli után mindent elmesélt a barátainak előző esti szellemes kalandjáról. Ron és Hermione csodálkozva hallgatták végig. Megegyeztek, hogy kifaggatják az esetről Félig Fejnélküli Nicket, azaz Sir Nicholas de Mimsy-Porpingont, a Griffendél-ház kísértetét. A szellemre, aki 1492. október 31-én lelte halálát, többszöri, ám sikertelen lefejezés által, a hetedik emeleti folyosón találtak rá.

- Jó napot, Sir Nicolas! - köszöntötték.

- Üdvözetem! - viszonzta a kísértet, félig levágott fejét kalapként megemelve feléjük.

- A segítségére lenne szükségünk - fordult hozzá Harry.

- Parancsoljatok velem. Bármikor szívesen állok griffendéles barátaim rendelkezésére - udvariaskodott Félig Fejnélküli Nick. - Természetesen csak abban az esetben, ha nem szegik meg éppen a házirendet - tette még hozzá.

- Erről szó sincs - biztosította sietve Hermione.

- Kérlek, árulj el nekünk, normális dolog-e az, ha egy kísértet más szellemeket bántalmaz? Ha fájdalmat tud okozni neki?

- Óh... - nyögte az áttetsző férfi. - Csak nem *rá* gondoltok?

- A Véres Báróról lenne szó... - kezdte Harry.

- Ne is említsd nekem! Ő velejéig gonosz!

-... már ha lenne veleje... - dűnyögte maga elé Ron.

- Tényleg vannak ilyen képességei? - faggatta tovább a láthatóan rémült kísértetet a lány.

- Valóban rettegésben tartja a Roxfort kísérteteit, bár csak ritkán él a hatalmával.

- Mitől más ő, mint ti többiek? - kérdezte Harry.

- Azt senki sem tudja. Régen nem volt ilyen. Talán, úgy ötven éve történhetett, hogy egyik napról a másikra egy különös képesség birtokába jutott. Azóta igyekszünk elkerülni őt, és ha lehet, nem húzunk ujjat vele.

- Senki nem próbálta megakadályozni, hogy terrorizáljon titeket? - szörnyülködött Hermione.

- Egyszer megemlítettük Dumbledore professzornak, és ő valahogy megfegyvelte. Jó darabig nyugtunk volt tőle, és csak Hóborcot kapta el néha, amikor a Mardekár területén rendetlenkedett. - Lemondóan megrázta a fejét, és folytatta. - Mióta az igazgató úr nincs köztünk, ismét egyre többet kellemetlenkedik. - A szellem izgatottan körülnézett a kietlen folyosón. - Nem lenne jó, ha megtudná, hogy erről beszéltem nektek. Jobb, ha megyek...

Azzal egyszerűen keresztülsuhant a falon. A többiek csak álltak a kihalt folyosón, és próbálták megemészteni a hallottakat.

- Szóval körülbelül ötven éve történt valami - morfondírozott Harry. - Tom Denem is akkoriban nyitotta ki a titkok kamráját.

- Voldemort különösen érdeklődött a kísértetek képességei iránt - folytatta az eszmefuttatást Hermione.

- Lehet, hogy szellemeket akart toborozni a hadseregébe! - vetette fel Ron, de a lány lehütötte a lelkesedését.

- Láthatod, hogy csak más szellemek ellen hatásos ez a képesség. Ha valóban az ő műve, valami más célja lehetett vele. - Elszántan a fiúhoz fordult. - Nézzük át alaposan a kísértetekkel kapcsolatos műveket, amiket ő is használt a tiltott részlegben. Ott kell lennie a megoldásnak.

- De hát egyszer már átnéztük őket! - méltatlankodott Ron.

- Akkor csak azt figyeltük, hogy melyik műveket használta Voldemort. Most ezeket valóban el is kell *olvasni!*

Hermione szigorú tekintete láttán a fiúnak nem volt több ellenvetése.

- Mindenképpen meg kell próbálni beszélni a Véres Báróval is - fordult hozzájuk Harry. - Hátha magától is hajlandó elmondani mi az igazság.

A következő este, takarodó után, mindhárman a pincefolyosók felé vették az irányt, ahol a Véres Báró legtöbbet járőrözött. Sokáig sétálgattak a hideg fülhomályban, sorra bejárták az eléjük kerülő helyiségeket - már ahová bejutottak -, mire rátaláltak a keresett kísértetre. Egy festmény előtt álldogált, és rajta látható, loárcú, bibircsókos, ám roppant előkelő boszorkány képével beszélgetett.

- Jó estét! - köszöntötték őket megállva. Az átlátszó férfi azonban csak ridegen biccentett feléjük, a levegőben lebegve bókkolt a nőnek, és szó nélkül elsuhant a folyosón.

- Várjon! Beszélünk kell magával! - kiáltotta utána Harry, de addigra az ezüstös vérfoltokkal tarkított ruhájú férfi már átlegegett a falon.

A kis csapat loholva igyekezett folyosókon és termeken keresztül a nyomában maradni, vagy elé kerülni.

- Sosem érjük utol - lihegte Ron, mikor már kifulladtak a folyamatos rohanástól.

Nagy sokára, látva, hogy üldözői nem tángítanak, a Véres Báró nagy kegyesen megvárta őket az egyik folyosó végén, egy hatalmas, kerek, mozgó üvegekkel díszített rózsablak előtt.

- Ki vele! Mit akartok? - Metsző tekintettel sorra végigmérte mindegyiküket.
- A segítségét szeretnék kérni - kezdte Hermione.
- Mondja el, mit tud Tom Denemről! - szegezte neki egyenesen a kérdést Harry.
- Nem ismerek ilyen nevű embert - jelentette ki a szellem, és felhúzott szemöldökkel hátat fordított nekik, hogy tovább menjen.
- Akkor nevezzük inkább Voldemortnak? - Harry elé állt, és elszántan a szemébe nézett.
- Álmodtok fiacskáim! Nincs időm veletek fogócskázni! - vetette oda lenézően a Véres Báró, és átlebegett az előtte álló Harry testén, majd a mögötte lévő üveglakon is. A fiú undorodva megtántorodott, amint a kíséret keresztülhaladt rajta. Még az üveglakon ábrázolt fiatal boszorkány is megreszketett az érintésére. A szellem a túoldalról gúnyos mosolyt küldött a diákok felé, és elérve, hogy ne követhessék tovább, elsuhant a holdfényben.

A kudarcba fulladt kísérlet után, Harry és barátai a Tiltott Részleg szellemekkel foglalkozó műveire vetették magukat.

A következő hetekben csak a Sötét Varázslatok Kivédése órák, és az SVK szakkör jelentettek némi felüdülést. Immár a lángsóvák célba röpítését gyakorolták a tanulók, a továbbra is hóval és jéggel borított tanteremben. A diákok, egy kis náthától eltekintve jól haladtak, és Bill Weasley professzor meg volt elégedve a teljesítményükkel.

Egyik este az igazgatónő a vacsora végeztével végre magához intette a kis csapatot. Félrevonta őket a folyosón, és amint magukra maradtak, nyomban a tárgyra tért.

- Megjött a minisztérium válasza a kérvényükre. Biztonsági okokból személyesen hozzám küldték a levelet.

Egy borítékot adott át, melyen a minisztérium pecsétje virított. Megköszönték, és nyomban a klubhelyiség felé vették az irányt. Alig bírták kivárni, hogy a többiek nyugovóra térjenek, Hermione nyomban feltépte a levelet, és olvasni kezdte.

„Tisztelt Potter Úr!

Kérvényét kézhez kaptuk, annak magalapozottsága azonban némi kívánni valót hagy maga után.

Mivel ön nem rokona az elítéltnak, és nem is a minisztérium nyomozati osztályának alkalmazottja esete külön elbírálást igényelt.

Hosszas megfontolás után egyszeri engedélyt adunk Mundungus Fletcher elítélt meglátogatására, egy kirendelt auror kíséretében..

A kivételes lehetőséget Karácsony alkalmával, december 26-án, a többi elítélt családtagjainak látogatási napján engedélyezzük. A csoport 14 órakor indul a Mágiaügyi Minisztérium fogadócsarnokából.

Üdvözlettel:

Büntetés Végrehajtási Főosztály”

- Csak a karácsony miatt engedélyezték - morogta kelletlenül Harry.
- Lehet, hogy ez még hasznunkra lesz.
- Szerinted, meglátogatja valaki más is? - kérdezte Ron.
- Bármilyen okból tesszük is, biztosan jól fog esni neki, hogy bemegyünk hozzá - győzködte őket Hermione, mire Harry elfintorodott:
- Nehéz lesz jó képet vágni hozzá, hogy kirabolta Siriust.
- Harry, meg kell próbálnod túltenni magadat ezen. Inkább arra gondolj, amit megtudhatunk tőle, és végre talán tovább léphetünk.